

21

Εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς

ΠΑΝΑΓΝΟΥ

Ἰθάριον, τὸ παρ' Ἰταλοῖς λεγόμενον

ΣΟΝΕΤΟ

Σὰν εἰς ἄρμα λαμπρόν, στὰ χρυσομένα
τῶν Ἀγγέλων φτερά, ἐπέτα ἡ θεία
μητέρα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν
ἦτον ὅλα τὰ κάλλη μαζωμένα.

[5]

Τοῦτα βλέπουσ' ἡ Γῆ μὲ πικραμένα
μάτια, μὲ στεναγμούς, εἶπε: Μαρία,
ποῦ μ' ἀφήνεις ἐδῶ στὴν ἐρημίαν;
ἢ πῶς νὰ ζήσω γὼ χωρὶς ἐσένα.

10

Εἶναι πολεμικὸς νόμος νὰ σέρνει
πίσω τ' ὁ νικητὴς τοὺς νικημένους,
ὅταν θριαμβικὴν δόξαν λαβαίνει.

Καὶ μὲ καὶ τοὺς υἱοὺς μου ὑποκειμένους
ἔκαμες Μαριάμ, λοιπὸν τυχαίνει
νὰ μᾶς σύρεις αὐτοῦ γλυκιὰ δεμένους.

Φραγκίσκος Κολομπῆς

Ἱεροδιάκονος ἐκ Κεφαλληνίας

Αθανάσιος Καραθανάσης (επιμ.), *Ανθη ευλαβείας* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη. Ποίηση 36], Ερμής, Αθήνα 1978.